

Utolsó vers

„Híred nincs, vén vagy Tu Fu.
Nyomorban ér a halál.”

Tu Fu

Már régóta rossz a vérnyomásom
és marékszám gyógyszert is szedek –
olyan helyeken forgok gondolatban,
melyek már réges-régóta nincsenek.
Semmi új, mert járni sem tudok;
rég keréken gurul, aki ad magára,
és ott settenkedik a nyomomban végig
tragédiák félig agyonvert kutyája.
Innen meglépni aligha lesz mód,
kötve hiszem, hogy ép bőrrel sikerüljön,
úgy fest ez, akár a hajtóvadászatok:
elébbem a hajtók serege kerül, jön.
Ismernem kellene őket az irodalomból,
vagy tarlók széltéből, ahol kanászkodtam,
gulyás is voltam, meg fogatot hajtó kocsis:
szüreteltem váltig a letarolt lombból.
Fehér lovunkra még emlékezem
– szakállam színe mostanra akár a szőre –,
bajúszom hosszú őszi pókfonál lett,
lebegteti a szél, fúj rám őszök ősze.
Kerek száz esztendőt élt Dani bátyám,
kerékpárt hajtott itt poros utakon,
mennyit élt vajon nemes Brassnyó Ádám,
míg kiverte fejéből a szállingózó kurucokat?
Juhászszagú suba meg sáros csizma járta,
vasalása fagyos föld rögein kopogott:
visszahullunk majd az ő középkorába,

amidőn Rákóczi Rodostóban lakott.
Borunk-e vagy más azóta bensőnk kikezdte –
Bár évek óta *bor itlan* senyvedünk;
Szerémben fejtenek-e még bort a hegyből?
Mert már eddig sem ér el az eszünk.
Újlakon csipkés-e még a várfalak foka,
s a klastromig föl hány lépcső vezet?
(Kapisztránt Nagyszőlősen kútba dobták,
pedig Ugocsában nem is volt ütközet.)
Hogy valaki mégis pártatlan marad végül,
és ragyogó elmével mellénk szánakozva ideül,
komolyan vesz-e majd valamit az egészből,
nagy sokára talán az is kiderül.
Ábránd, hogy majd hóban megyek messze,
és előttem fehér lesz a szemhatár,
vagy a hőségben sivatag homokját taposom,
hol menekül előlem a kóborló vadszamar.
(S ki ekkora földet bejár majd haránt,
képtelen a délibábian vezetni karavánt...)

